

ת"פ 48259/10/14 - מדינת ישראל נגד אילנית כהן-גלילי

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 48259-10-14 מדינת ישראל נ' כהן-גלילי
תיק חיצוני: 806/14

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל
נגד כאמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נאשמת אילנית כהן-גלילי
ע"י ב"כ עוה"ד מוטי לוי מטעם הסנגוריה הציבורית

החלטה

נימוקי ההחלטה בדבר ביטול הרשעה והשתת צו מבחן והתחייבות

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ועבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירות על פי סעיפים 127(1) ו- 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי העובדות בהן הורשעה הנאשמת, ביום 20.12.13 בסמוך לשעה 02:00, בעקבות תלונה על רעש, הגיעו לדירה בכרמיאל השוטרת נעמה פלג (להלן: "נעמה") והפקח עודד בדש (להלן: "עודד"). לאחר שדפקו בדלת פתח את הדלת אחיה של הנאשמת מר אושרי ולשאלתם השיב כי הוא בעל הדירה תוך שהוא צועק עליהם. הנאשמת ניגשה אליהם, טענה כי היא בעלת הדירה, התלהמה וצעקה עליהם. בתגובה ביקשו ממנה למסור תעודת זהות ולפזר את האנשים שהיו בדירה. אז החלה התקוטטות אלימה בין האנשים שהיו בדירה ובתגובה ירדו נעמה ועודד לחנין הסמוך על מנת להזעיק כוח תגבור אשר ניסה לפזר את האנשים שעמדו מחוץ לדירה ללא הצלחה.

בעודם בחניה מסרה נעמה לנאשמת דו"ח על הקמת רעש וביקשה שתקרא לאחיה על מנת למסור גם לו דו"ח דומה. בתגובה החלה הנאשמת לצעוק ולהתלהם ואף דחפה את נעמה השוטרת בחוזקה בפלג גופה העליון תוך שהיא חוסמת את דרכה לניידת כל זאת על מנת להכשילה בתפקידה. נעמה אמרה לנאשמת כי היא עצורה בגין עבירת תקיפת שוטר וביקשה ממנה להיכנס לניידת, הנאשמת סירבה. השוטר עמוס הגא (להלן: "עמוס") הגיע יחד עם שוטרים נוספים וביקשו ממנה להיכנס לניידת, אך היא עמדה בסירובה. בתגובה אמר השוטר עמוס כי אם לא תיכנס לניידת הוא יצטרך להשתמש כנגדה בכוח סביר, אך היא עמדה בסירובה. בשלב זה תפס את ידה והכניסה לניידת בעזרת השוטר ברוך טרקיי (להלן: "ברוך"). הנאשמת החלה להתפרע ושרטה את עמוס בפניו ובידיו, בעטה בו ברגליו והכתה אותו מכות אגרופ בראשו ובכתפיו, הכל במטרה להכשיל מעצר חוקי. לאחר שהחלה הניידת בנסיעה, פתחה לפתע הנאשמת את אחת מדלתות הניידת, ירדה ממנה ורצה לעבר קהל האנשים. בתגובה ירד עמוס מהניידת והחזירה לניידת.

3. הנאשמת הורשעה במיוחד לה ובטרם טיעונים לעונש נשלחה לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינה. תסקיר ראשון הוגש ביום 14.2.18 ולאחריו הוגש תסקיר נוסף ביום 5.7.18. הצדדים טענו לעונש כאשר הסגור ביקש ביטול הרשעתה וסיום ההליך ללא הרשעה.

4. תסקיר שירות המבחן הראשון מציין כי הנאשמת מנהלת אורח חיים בלייני המלווה בשימוש באלכוהול. כבר בתסקיר הראשון הביעה הנאשמת הבנה כי אורח חיים זה גורם לה לשלם מחירים כבדים בחייה האישיים. באותו שלב הייתה מוכנה לבדוק את תלותה באלכוהול אך טרם בשלה בה ההחלטה לזנוח אורח חיים זה. באשר לעבירה עצמה, חלה התקדמות בגישתה. הנאשמת אשר הכחישה ביצוע העבירות וניהלה שמיעת ראיות מלאה, החלה לזהות מעט יותר בעייתיות בהתנהגותה בעת ביצוע העבירות והחל מגע ראשוני עם תוקפנותה. שירות המבחן התרשם מנטילת אחריות על כשליה התפקודיים וכן מיכולת ליצור קשר טיפולי. לאור התאמתה להליך שיקום, המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון ב - 5 חודשים בהם תשולב בהליכים טיפוליים.

5. תסקיר שירות המבחן השני אשר הוגש ביום 5.7.18 מציין כי חלה תזוזה משמעותית בתפיסתה את העבירה. היא מבינה את חלקה ואחריותה ומעוניינת לטפל בכך. כמו כן, הביעה רצון לעזרה בתחומי השתייה והשליטה בכעסים. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת פתחה מוטיבציה פנימית לתהליך של שינוי הבא לידי ביטוי בתחומי החיים השונים וממליץ להעדיף את הפן השיקומי. שירות המבחן המליץ על השתתפות צו מבחן למשך שנה וכן על ביטול הרשעתה בדיון שכן הדבר יכול לתת ביטוי חיובי וחיוני למאמצי השיקום בהם היא נוקטת.

6. העבירות אותן ביצע הנאשמת פוגעות בערכים המוגנים של כיבוד הסדר הציבורי ושלטון החוק. אלימות והתרסה כלפי שוטרים פוגעת בערכים המוגנים של כבוד האדם וזכותו לביטחון ושלמות גופו. משנה תוקף קיים כאשר מדובר באלימות כלפי נציגי החוק. פגיעה שכזו פוגעת ביסודות החברה שכן על מנת להגן על הסדר הציבורי עלה אזרח לפנות למשטרת ישראל אשר אמורה לתת מענה באמצעות שוטריה. מי אשר לא מכבד את תפקידם של השוטרים ואף מנסה לפגוע בהם, פוגע ביסודות החברה וביכולתה להגן על עצמה.

7. באשר לנסיבות העבירה, לא מדובר בעבירה שקדם לה תכנון, יחד עם זאת מדובר באירוע בעל מספר שלבים והנאשמת לא חדלה ממעשיה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשמת הייתה תחת השפעת אלכוהול. אומנם, הנאשמת היא אשר הכניסה עצמה למצב זה, אך ברי הוא כי שיקול דעתה נפגם כתוצאה מכך. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, מעבר לפגיעה בערכים המוגנים, השוטר עמוס נשרט בפניו ובהתאם לעדותו ולתצהיר נפגע העבירה, הדבר היה בסמוך לחתונתו ופגע בהופעתו וכן גרם לפניות אליו ואל אשתו כאילו הוא אשר נקט באלימות כלפי הנאשמת. מדובר באירוע שהתרחש בנוכחות לא מעט שוטרים בשעת התקהלות, דבר אשר הגביר את הלחץ מצד שני הצדדים.

8. המאשימה טוענת למתחם ענישה הנע בין מס' חודשי עבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל לצד

פיצוי לשוטר.

המאשימה מפנה לת.פ. 29546-08-13 (שלום ירושלים) מדינת ישראל נ. וסרמן שם נקבע מתחם ענישה שבין מספר חודשי מאסר ועד ל- 10 חודשי מאסר ובית המשפט דחה בקשתה של הנאשמת שלא להרשיעה. עיון בגז"ד מלמד כי מדובר היה ברף אלימות גבוה יותר, שכן שם כללה האלימות של הנאשמת גם נשיכה, תפיסת הנשק של השוטרת ועוד. כמו כן הדברים בוצעו בצוותא יחד עם שותף נוסף למעשים.

9. הסנגור טען כי ככל שביהמ"ש לא יבטל את ההרשעה יש להסתפק במאסר על תנאי.

10. לעניות דעתי במקרה זה מדובר במתחם ענישה הדומה לזו לו טוענת המאשימה ומתחיל בחודש מאסר אשר יכול ורוצה בעבודות שירות ועד ל 8 חודשי מאסר, על זאת לצד ענישה מותנית.

11. הסנגור טען כי יש להמנע מהרשעה ולהשית צו מבחן אשר יבטיח כי ככל שתשוב לסורה ביהמ"ש ישוב ויגזור את עונשה. הסנגור הדגיש את השינוי שחל בחייה וכי היא עובדת כיום בחברת בטוח ומועמדת לקידום וההרשעה מטילה עליה מורה כי דרכה תחסם.

12. המאשימה הפנתה לרע"פ 9042/17 היאם עבד נ. מדינת ישראל שם כב' השופט שוהם דוחה ברע"פ על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לבטל את הרשעתה של הנאשמת בעבירת תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות. כב' השופט שוהם מצוין כי טיב העבירה אותה ביצעה הנאשמת אינו מאפשר "לוותר על הרשעה. אולם, שם מדובר היה, וכב' השופט שוהם מדגיש זאת, בפגיעה פיזית בראשו של שוטר והמקום הרגיש בו בוצעה העבירה בכנסיה להר הבית.

13. הנאשמת ביקשה לומר את דברה בפני ביהמ"ש. כל הופעתה הייתה שונה לחלוטין מזו שליוותה את הדיונים הרבים בעניינה. בדיונים שהתקיימו בעניינה, ובמהלך שמיעת הראיות התקשתה לשבת בשקט ולהבליג כאשר שמעה דברים אשר לא היו לרוחה. בדיונים האחרונים בפניי הופעתה רגועה, מכבדת, מתייחסת לעניין. השינוי שחל בה ניכר גם בהופעתה החיצונית. בדבריה בפניי הסבירה כי לאחר השיחות שניהלה עם קצינת המבחן, החלה לקבל את הדברים אחרת אך יחד עם זאת, היא מבינה כי אדם לא משתנה ביום אחד. היא מייחסת חשיבות רבה לקבוצה הטיפולית ומציינת כי היא לומדת כל פעם דבר מה חדש. הנאשמת סיפרה על ההתפתחות בעבודתה, כאשר החל ההליך המשפטי עבדה כפקידה במפעל ולאט לאט התקדמה. בתחילה לא האמינה כי תצליח, אך היא הצליחה להשתלב במכירות ואף כיום מועמדת לקידום לתפקיד אחראית משמרת. הממונה עליה אמרה לה כי אם תהיה לה הרשעה לא תוכל להתקדם. אציין כי גם אם משפטית קיים ספק האם הממונה עליה רשאית ויכולה לדעת האם קיימת הרשעה ואם לאו, ברי הוא לטעמי הן מדבריה בפניי והן מתסקיר שירות המבחן כי עניין ההרשעה מרתיע מאוד את הנאשמת המגלה מוטיבציה רבה לשיקום ולהתקדם וביטול ההרשעה יכול לתת לה זריקת מוטיבציה חיובית כי היא בדרך הנכונה.

14. לנאשמת עבר פלילי אשר התיישן כיום אולם לא התיישן בעת ביצוע העבירה. בעברה גז"ד מבית המשפט לנוער משנת 2003 בגין תקיפה סתם וגז"ד בעבירה זהה משנת 2008.

15. לא בנקל יבטל ביהמ"ש הרשעתו של אדם במיוחד כאשר בעברו עבר פלילי, הגם שהתיישן וכן כאשר מדובר בעבירות אלימות הכוללות תקיפת שוטרים. יחד עם זאת, אין לפסול על הסף אפשרות לביטול הרשעה גם במקרה שכזה.

16. הרשעתו של אדם בפלילים בגין עבירה שביצע, היא דרך המלך המשרתת את מטרת ההליך הפלילי.

לעניין זה ראה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ. קליין.

"ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה, הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המנוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת."

17. יחד עם זאת מצא המחוקק לנכון לאפשר סטייה מעקרון זה מבקרים חריגים. המחוקק קבע כי בסמכותו של בית המשפט שלא להרשיע נאשם גם אם מצא כי ביצע עבירה, ראה סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, תשל"ז-1977 מאפשר גם לבטל הרשעתו של נאשם אם יש מקום לתת צו של"צ, צו מבחן או התחייבות.

18. בע"פ לאופר נ. מדינת ישראל קובע בית המשפט העליון מבחן ליישומה של הוראת החוק המאפשרת אי הרשעה. יש לציין כי מבחן זה מופיע בפסק הדין לאחר שבית המשפט העליון סוקר את הפסיקה שקדמה לו לעניין אי הרשעה, ובכלל זה מפנה גם להלכת **כתב** (ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל, פד"י נב (3) 337).

על פי המבחן בפס"ד לאופר - **"מקום שבניסוח מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה."** בפסק הדין ממשיכה כב' השופטת פרוקצ'יה ומפרטת את השיקולים שיש לשקול בבוא ביהמ"ש ליישם מבחן זה.

19. נכון הוא כי על פי הלכות ביהמ"ש בד"כ נידרש ביהמ"ש לבחון קיומו של נזק ממשי וקונקרטי כתוצאה מן ההרשעה, אולם לאור הלכת לאופר יש לבחון מהו הנזק שיגרם לאדם כתוצאה מן ההרשעה לעומת נזק שיגרם לאינטרס הציבורי כתוצאה מביטול ההרשעה.

20. בנסיבות אלה, מוצאת אני כי ראשית יש לקבוע כי הנאשמת עומדת בתנאים הנדרשים בסעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שעניינו שיקום שכן ניתן לקבוע שהנאשמת מצויה בהליך שיקומי שיש סיכוי של ממש שתשתקם. ניכר כי ההליך השיקומי מקיף מכלול חיים ולא רק תחום אחד. במצב דברים זה, ניתן לקבוע את עונשה מתחת למתחם הענישה.

21. מוצאת אני גם כי מקרה זה הולם את התנאים הנדרשים לצורך ביטול הרשעה שכן ברי שהדבר יהווה מרכיב משמעותי בהליך השיקום. יש לזכור כי ביטול ההרשעה אינו עומד בחלל ריק אלא בצדו מוטל על הנאשמת צו מבחן אשר מבטיח המשך ההליך השיקומי ומתן סיוע בשיקום ומנגד, מהווה כוח מרתיע העומד כנגדם כי אם תכשל בשיקום ולא תתמיד בו, תשוב לביהמ"ש לא רק להכרעת דינה אלא גם לגזירת עונשה.

22. בנסיבות אלה, מוצאת אני לנכון להורות על **ביטול הרשעתה של הנאשמת** לצד העובדה כי הקביעה כי ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום נותרת על כנה.

23. כפי שפורט בהחלטתי מהיום

הנני משיתה על הנאשמת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים במסגרתה תבצע את כל הנדרש על ידי שירות המבחן.

הוסבר לנאשמת משמעות צו המבחן ומשמעות הפרתו והיא קיבלה על עצמה.

כמו כן, הנאשמת תחתום היום על התחייבות כספית בסך 7,000 ₪ להמנע מלעבור עבירה אשר נקבע כי בוצעה על ידה בתיק זה בתוך שנה מהיום. אם לא תחתום היום על התחייבות יש לאסור אותה למשך 5 ימים.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לשירות המבחן.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשע"ט, 03 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.